

la banda
de la Zoé

TOP
SECRET

Ana García-Sinero*
Jordi Labanda*

Que guanyi
el pitjor!!

Estrella Polar

Que guanyi
el pitjor!!

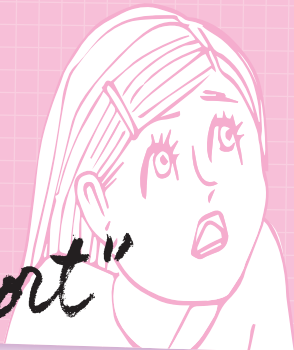
Ana García-Sinertiz
Jordi Labanda

© del text: 2018, Ana García-Siñeriz Alonso
© de les il·lustracions d'interior i de coberta: 2018, Jordi Labanda
© de la traducció: 2018, M. Mercè Riu
© Editorial Planeta, S.A., 2018
© de les característiques d'aquesta edició: 2018, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
Disseny de la coberta i maquetació: Kim Amate
Primera edició: maig del 2018
ISBN: 978-84-9137-206-6
Dipòsit legal: B. 7.740-2018
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

En Plumi s'apunta a "fer esport"

No sé si això li passa a tothom, però hi ha un moment al llarg del curs en què cada dia sembla una repetició exacta del dia abans.

Llevar-se, sortir ràpid cap al col·le, arribar tard, inventar-se una excusa a la velocitat del llamp, empassar-se unes quantes hores de classe (avorrides), sortir al pati, tornar a classe, anar a casa, berenar, fer els deures, dutxar-se, anar a dormir... i una altra vegada llevar-se i tornem a començar.

Tot sembla sempre el mateix fins que, de sobte, passen coses... I quines coses, he, he!

Per exemple, aquell dia. Tot semblava igual d'avorrit que el dia abans, però en un segon això va canviar.

ALARMA, ALARMA!

Per què sonava l'alarma?
Què estava passant?

UUUUU!!!

En aquell precís moment, els meus amics i jo érem a classe. Per parelles, intentàvem desxifrar un (dificilíssim) problema de matemàtiques, quan vam sentir una veu a tra-

vés dels altaveus del pati. No hi havia cap dubte. GLUBS. Era la veu del nostre director, Mr. Plomí, que sonava molt forta, però **MOLT FORTA...**, i això no presagiava res de bo...

—UN, DOS! UN! DOS! UN...! DOS! VINGA, TOTS AL FATI! ELS HE DE COMUNICAR UNA COSA MOLT IMPORTANT!

Al pati? Bé, potser no era tan dolent. Però només si aconseguíem deixar per a més endavant aquell avorrit problema de matemàtiques. Però, què devia voler? No parlava de manera molt estranya? Que potser s'havia tornat una mica més boig?

—ÀNIMS, FERESOSOS... NO ES QUEIXIN... ELS ESTIC ESFERANT! Acabin d'una vegada la feina i surtin a fora. HOF, HOF, HOF, ALEHOOOF!

L'Àlex i jo ens vam mirar i llavors vam mirar la professora de matemàtiques, Miss KALKULA, que estava ben sorpresa. Efectivament, Mr. Plomí parlava d'una manera molt

estranya. El més probable era que s'hagués guillat una mica més de l'habitual. Però, quin dilema! Fèiem cas al nostre director, sortíem al pati i deixàvem el problema a mitges? O desobeïem les ordres del *dire*? Miss KALKULA devia pensar que **NO** fariem cas a en Plumi, perquè va tancar la finestra. I després la porta!

—Ha quedat força clar que el *dire* haurà d'esperar —em va xiuxiuejar l'Àlex—. Tornada al problema!

Quedaven només deu minuts perquè acabés la classe, UI!, així que l'Àlex i jo vam tornar a concentrar-nos en els números... El temps corria molt de pressa i no érem capaces de trobar la solució. Al front de l'Àlex s'hi van començar a formar petites gotetes de suor. **Aquell problema era el més difícil de les nostres vides!**

Miss Kalkula es va acostar a veure els nostres progressos (inexistents).

—Compte, Àlex, si tens 35.000 ous, 2.500 quilos de farina i 340 de sucre i vols fer 250.000 pastissos, tenint en compte que per a cada pastís necessites 4 ous, 250 grams de sucre i 250 grams més de farina... no et poden sortir tres pastissos. *I com és possible que, en lloc de pastissos, facis truites?*

—Ja, però jo només faré tres pastissos; és que cada vegada que en preparo un, se'm trenquen almenys quatre ous que ja no em serveixen... Per això prefereixo

preparar truites a la francesa, que són més fàcils... 17.500 truites de dos ous i em guardo la farina i el sucre per fer uns quants polvorons, he, he.

—Això és un problema, no la cuina de casa teva! —va dir la professora—. No hi veig la relació, la veritat...

Això era una cosa una mica difícil d'explicar a l'Àlex! Mossegava el llapis com si en lloc d'un tros de fusta amb una mina fos un bastonet de regalèssia, he, he.

I llavors el nostre estimat director, centrat o boig perdut, ens va salvar. Encara que teníem les portes i les finestres tancades, la seva veu va entrar amb força a l'aula.

—TOTHOM AL FATI QUAN DIGUI JA! QUI NO SIGUI AQUÍ EN TRENTA SEGONS... SUSFENDRÀ TOT EL CURS!

L'Àlex em va mirar i després va mirar Miss Kalkula, que alhora ens va mirar amb resig-

nació, així que ens vam aixecar, i l'Àlex, va encongir les espatlles i es va disculpar.

—Ja quasi ho tenim, però hem d'obeir el nostre director... No li sembla?

—Això! —vaig afegir—. Un minut més i ja l'hauríem resolt, segur...

Ui, ui, ui! Això era molt optimista, he, he...

Miss KALKULA ens va mirar amb resignació i va assenyalar la porta.

—**JA!** —va assentir—. Podeu sortir a veure què vol el director..., però **NO** us penseu que m'he empassat la història que esteu a punt de resoldre aquest problema. Quan acabeu amb Mr. Plomí, us vull veure aquí una altra vegada, assegudes davant d'aquest pupitre. **I no vull CAP excusa! Entesos?**

Entesos!

L'Àlex i jo vam fer un salt
(quasi d'alegria!).

—Apa! Ja podeu anar al pati a veure què vol Mr. Plomí —va assenyalar la professora—. I els altres també!

En Marc i la Liseta també es van acostar amb cara d'alleujament. I això que en Marc portava el problema resolt a la mà.

Va ser l'últim que el va lliurar!

—No era tan difícil —va dir baixet perquè no ho sentissin, especialment la Carla i la Marla.

—No sé si està bé, *senyu*, però jo crec que potser l'hem encertat —va dir la Carla, alhora que lliurava un paper molt arrugat—. A veure si hi ha sort... I, si no, total, això no serveix per a res, oi?

Miss KALKULA estava començant a esbufegar pel nas d'una manera molt estranya. Qualsevol hauria dit que, en lloc d'una professora de matemàtiques, era una lleona a punt de perseguir algú que li havia robat el cadell!

Mentrestant, al pati, Mr. Plomí continuava cridant a través del megàfon.

Que pesat!

—VINGA! A MOURE L'ESQUELET!
MENS SANA IN CORFORE SANO!
Segur que no han entès el que he dit,
IGNORANTOTS, HE, HE. A FER ES-
FORT, S'HA DIT!

En Plumi estava DESBORDANT!

Vaig tenir el pressentiment que allò seria pitjor que resoldre un problema de matemàtiques. I no m'equivocava, perquè aquell dia que havia començat com tots, de manera repetitiva i avorrida, seria un...

HORROR!

84

5²

Miss Kalkula

3

Ocupació

Professora de matemàtiques
(i amant de la rebosteria en
el seu temps lliure).

Li agrada

El sucre, la xocolata, la crema,
la nata... És molt dolça.

No li agrada

Ni els cogombrets, ni el vinagre,
ni els cogombrets en vinagre.

Somia

Té malsons. Hi ha alguna cosa
del passat que li treu el son...

7